

Edebiyat Defteri

memik57 -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
12 Aralık 2021 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

On Üzerinden Altı

HAYATTAN KESİTLER -I ON ÜZERİNDEN ALTI

Ortaokul ikinci sınıftaydım. Türkçe öğretmenimiz A.A. kendisi Bursalıydı.

—Çocuklar bugün kompozisyon yazılı yapacağım. Önümüzdeki ders herkes kâğıdını, kalemını hazır etsin, dedi. Bizler teneffüste eksiklerimizi tamamlayarak yazılıya hazırlandık. Boş kâğıtların sol üst köşesine adımızı, soyadımızı, sınıf ve numaramızı yazdık, hazır beklemeye başladık. Zil çalınca öğretmenimiz beyaz tenli, kısa boylu, tombul vücudunu öne ite ite sınıfa girdi. Sağ elini hafif yumruk yaparak dolgun bacaklarına ve ceketin koluna sürdükten sonra kürsüye oturdu. Kısa bir yoklamanın ardından kompozisyonun konusunun serbest olduğunu söyledi. Yazılarınızda öğrettiğim kurallara dikkat etmenizi ve yazıların düzgün ve okunaklı olmasını istiyorum yoksa notunuzu kırarım haberiniz ola, dedi. Her zaman olduğu gibi ceketin kol ağzını eliyle tutarak kollarını, bacaklarını silmeye başladı. Öğretmenimiz böylece oyalana dursun, biz öğrenciler gözler kısık, kimimiz duvara, kimimiz tavana bakarak konu bulmaya çalışıyorduk.

Birden aklıma babamla birlikte Karadağ'a avlanmaya gittiğimiz günler geldi. Başladım heyecanla yazmaya. Önce sırt çantamıza birkaç basit yiyecek ve mataraya su koyarak yola koyulduk. Taşlık ve çalılık patika yollardan geçerek yol üstündeki Acar Ali'nin bağına geldik. Acar Ali ufak boylu, beyaz tenli, aksakallı sevimli bir ihtiyardı. Babam ona emmi derdi, bense dede derdim. Babamla selâmlaştılar, ben de dedemin elini öptüm, bir fıstık ağacının altına oturduk. Bize üzüm ve fıstık ikramında bulundu, afiyetle yedik. Biraz dinlenip sohbet ettikten sonra babam müsaade isteyerek kalkmamız gerektiğini söyledi. Vedalaşarak ayrıldık. Bağdan ayrıldıktan sonra dik yamaca doğru tırmanmaya başladık. Zaman zaman patika yol kayboluyor, yerini koca taşlar ve kayalar alıyor, her taraftan filizler vermiş, meşe çalıların etrafını dolanmak zorunda kalıyorduk.

Ben babama ayak uydurmakta zorlanıyordum. Babam da beni düşmemem için sık sık uyarıyordu, hatta bazı zorlu kayalardan beni kucağına alarak indiriyordu, yolumuza devam ediyorduk. Bazı taşlar ayağımın altından kayıp fırlıyordu. Onlar aşağı doğru yuvarlanırken duracağı yere kadar oturup izliyordum. Babam sabırla beni bekliyor, bazen de elimden tutuyordu.

Karadağ'ın bazalt taşları ve bodur ağaçları arasında yolculuğumuzu tamamladık.

Ter anlımdan boynuma, boynumdan sırtıma akıyordu. Babam, Yoruldun mu oğlum dediğinde, hayır yorulmadım diyordum. Hâlbuki nefes alırken bile zorlanır hale gelmiştim. Dağın zirvesinde büyükçe bir kayanın üzerine bağdaş kurup oturduk.

Babam şalvarın peyiğini yaygıladı, kâğıt paketdeki tek el tütününü şalvarın peyiğine boşalttı. Elleriyle hafif hafif ufalar gibi yaptıktan sonra bir sigara sardı, sağ elinin parmakları arasına aldı. Sigarayı tutan parmakları da aynı tütünün renginde sararmıştı. Sonra oturduğu yerden sol elini şalvarın cebine götürerek benzinli çakmağını çıkardı, bir iki defa çaktı ama yanmamıştı. Çakmağın benzinli kısmını çıkararak fitilini biraz yukarı doğru çekti, çakmağı da biraz salladıktan sonra bir çakışta yandı. Ağzında bekleyen sigarasını ateşleyerek derin derin çekti. Dumanı başımın üzerinde halkalar çizerek uçup gidiyordu.

Bu arada biraz soluklanmıştık ki ormandan bülbül sesi keklik sesine karışmaya başladı. Heyecanla sesin geldiği yöne doğru baktım. Gözün gördüğü her yer orman! Yosunlarla kaplı denizi andırıyordu. Bu gördüklerimin gerçek olduklarına inanamıyordum. Her taraf yemyeşil kuşlar, bülbüller, keklikler, tavşanlar ne ararsan var. Sanki hepsi anlaşıp geziye çıkmışlar. Doyasıya seyrettim tabiatı. Hayran kaldım ağaçların ve tüm canlıların dostluğuna, toprağın ve taşların kirlenmemiş yüzüne.

— Kalkalım oğlum, dedi babam. Sigarasını içmiş biraz dinlenmişti.

—Hani geldik demiştin babacığım, daha uzakta mı diye sordum.

—Hayır, burası, ama şu çalıların oraya bir evsin yapmalıyız, tavşanın yaylıma çıkma zamanı yakın, geç kalmamalıyız, ola ki keklik de düşürebiliriz.

—Baba onlar gelince öldürecek miyiz, dedim.

—Onlar av hayvanı yavrum tabi ki vuracağız.

İşte o an dünyam yıkılmıştı. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşırılmıştım. Kekeleyerek,

—Ba ba, baba bir şey demek istiyorum.

—Söyle yavrum.

—Bugün av yapmayalım ama onları çağır da ben sadece yakından göreyim, dedim.

—Ama oğlum nasıl olur?

—Ne olursun beni kırma baba, hayvanları öldürmeyelim. Onların da annesi, babası ve kardeşleri üzülür.

Babamın yanağından aşağı süzülen iki damla gözyaşı ilk defa beni mutlu ediyordu. Boynuma sarıldı, öptü, öptü...

Hava kararmıştı bile aynı zorlu yoldan ilerleyerek Acar Ali Dede'nin bağına geldik. Hala oradaydı.

—Bir şey avlayamadınız mı? Bu delikanlının hiç şansı yokmuş, dedi.

—Hayır dede, ben çok şanslıyım; babam bundan böyle avlanmayı bıraktı. Ormandaki hayvanlar öksüz kalmayacak, dedim.

—Desene bu sene bizim üzümleri tilkiler götürür.

—Hayır dede ben her gün gelir bağda dolaşırken teneke çalarım, tilkiler de korkup kaçarlar, dedim. Dedemle babam gülüştüler, vedalaşıp ayrıldık. O gece evde öyle mutlu bir uyku çektim ki sabaha kadar ormanda hayvanlarla

kovaşıp durdum.

Böylece babam avcılığı bırakarak çiftiyi duvara astı. Yıllarca orada dura dura paslandı.

Sıramda parmak kaldırarak öğretmenimden müsaade istedim.

—Öğretmenim ben kompozisyonumu tamamladım verebilir miyim?

—Ver ama sınıftan dışarı çıkmak yok, dedi.

Kâğıdımı aldım öğretmenin masasının kenarına bıraktım. Bir süre sonra öğretmen okumaya başladı, yavaşça kalkarak yanıma doğru geldi.

—Kalk ayağa dedi.

Ayağa kalktım.

—Bunu hangi kitaptan kopya çektiysen hemen çıkar, dedi.

—Öğretmenim kopya çekmedim, bunu ben yazdım; istersen arkadaşına sorabilirsin, dediysem de inanmadı. Daha da hiddetlendi ve beni sopayla dövmeye başladı. Bunu ben bile yazamam, imlâ kurallarında bile hiç hata bulamadım. Giriş, gelişme ve sonuç bölümleri tam. Bunu sen yazmış olamazsın, dedi. Bu arada koridorda giden Fen Bilgisi öğretmeni A.K. (Memleketi Konya) sesimize geldi. Sınıfta öğrencilerin önünde tartışmadan beni elimden tutarak öğretmenler odasına götürdü. İşin aslını sordu. Ben yazdım dedim. Peki, nasıl böyle güzel yazabiliyorsun dediğinde ise çok kitap okuduğumu belki ondan olabileceğini söyledim. Ne tür kitaplar okuduğumu sorduğunda ise en çok Fakir Baykurt'un eserleri olmak üzere, Maksim Gorki, Bekir Yıldız ve Jack London'un "Demir Ökçe" kitabını okudum, dedim.

Aferin sana, sen hep oku ilerde yazar bile olursun, dedi. Beni yatıştırdı ve efendi olmaya devam et dedi. Daha sonra beni sınıfa bırakarak öğretmenimle bir şeyler konuşup gitti.

Türkçe öğretmenim A.A. sen sınavlarda benim dersimde onluk kâğıt da versen, birlik kâğıt da versen not ortalaman benden hep altı olacak, dedi. İkinci ve üçünü sınıfta hep altı alıyordum ve yılsonunda en düşük not olarak Türkçeden on üzerinden altı almıştım.

Memik Kömekçi

Eğitimci, yazar ve şair.

07.09.2020 Yavuzeli/Gaziantep